

УДК 347.952

Наталія Сергієнко,

канд. юрид. наук, адвокат

ВЗАЄМОДІЯ ВИКОНАВЦЯ ТА ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ У ПРОЦЕСІ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ СУДІВ ТА ІНШИХ ОРГАНІВ (ПОСАДОВИХ ОСІБ)

У статті розглянуті основні напрями взаємодії виконавців та працівників поліції під час примусового виконання рішень судів й інших органів (посадових осіб) через призму її нормативно-правового регулювання та судової практики у відповідних справах.

Ключові слова: виконавець, працівники поліції, примусове виконання, виконавче провадження.

Постановка проблеми. Дослідження проблематики виконання рішень судів та інших органів (посадових) осіб було і залишається актуальним напрямом наукового пошуку вчених-юристів. На проблеми виконання рішень юрисдикційних органів звертають увагу і юристи-практики в численних статтях публіцистичного характеру, інтерв'ю тощо. Наведена проблематика сягнула таких масштабів, що осторонь її не міг залишитись і законодавець: 02.06.2016 були прийняті Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» та нова редакція Закону України «Про виконавче провадження», 02.10.2016 обидва вищевказані Закони України набули чинності. Реформування сфери примусового виконання рішень, вочевидь, спрямоване на покращення рівня кількісного та якісного виконання рішень, створення та функціонування ефективного механізму виконання рішень. Однак, враховуючи комплексність та складність процедури та процесу примусового виконання рішень, важко уявити їх ефективність без злагодженої взаємодії органів примусового виконання рішень (державних виконавців, приватних виконавців (далі разом – виконавців) та інших органів (посадових осіб). Адже згідно з Конституцією України (стаття 19) правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Відповідно, виконавці не можуть перебирати на себе повноваження інших органів (посадових осіб). Ефективна взаємо-

дія виконавців та інших органів (посадових осіб) під час примусового виконання рішень торкається відразу двох площин: теоретичної (адже відображає ефективний механізм захисту прав та свобод осіб), практичної (адже демонструє дієвість такого механізму через реальне поновлення прав, свобод, інтересів осіб).

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У процесі примусового виконання рішень виконавці взаємодіють із різними органами, посадовими особами, наприклад судом, органами поліції тощо. І якщо питання взаємодії суду та державних виконавців були предметом наукових досліджень як на рівні наукових статей, тез доповідей, дисертацій (наприклад, див. наукові праці С. Я. Фурси, С. В. Щербак, С. С. Бичкової, О. С. Снідевич, Д. Я. Малешина, Н. А. Сергієнко, В. М. Притуляка та інших), то взаємодія виконавців та органів поліції залишається значно менше дослідженою вченими-юристами (наприклад, див. наукові статті М. В. Голуба). Тому видається актуальним розглянути основні напрями взаємодії виконавців та працівників поліції, що має місце під час примусового виконання рішень.

Метою статті автор ставить дослідження основних напрямів взаємодії виконавців та працівників поліції у процесі примусового виконання рішень судів та інших органів, а завданням – комплексний аналіз нормативно-правового регулювання та практики реалізації кожного з таких напрямів.

Виклад основного матеріалу. Положеннями частини другої статті 14, підпункту 15 частини третьої статті 18 Закону України «Про виконавче провадження» (в редакції, прийнятій 02.06.2016 (надалі – посилання саме на дану редакцію вказаного НПА)) пе-

редбачена можливість залучення виконавцем працівників поліції під час здійснення виконавчого провадження. Цілі, для досягнення яких залучаються працівники поліції виконавцем, визначені пунктом 2 розділу II Інструкції з організації примусового виконання рішень, затвердженої Наказом Міністерства юстиції України від 02.04.2012 № 489/20802 (далі – Інструкція з організації примусового виконання рішень): забезпечення публічної безпеки і порядку, запобігання, припинення кримінальних та адміністративних правопорушень, ужиття заходів, спрямованих на усунення загроз життю та здоров'ю виконавців, фізичних осіб, що виникли при проведенні виконавчих дій щодо примусового виконання судових рішень і рішень інших органів. Наведене відображено й у положеннях підпункту 26 частини першої статті 23 Закону України «Про Національну поліцію». М. В. Голубом висловлено ідею щодо створення у складі Державної виконавчої служби підрозділу силової підтримки. На думку цього автора, це питання стало вельми актуальним під час проведення аналізу проходження процесу виконання судових рішень під час масових заходів, насамперед політичної спрямованості [1, с. 86]. Як аргумент на користь ефективності такої пропозиції В. М. Голуб наводить приклад організації роботи служби федеральних маршалів США, яка передбачає не тільки безпосереднє виконання судових рішень, а в разі необхідності і силові дії [1, с. 87]. У цілому така пропозиція цікава, однак чинне законодавство не передбачає можливість застосування сили під час примусового виконання, брак коштів у Державному бюджеті України навряд чи дозволить створити нові структурні елементи в системі органів примусового виконання рішень, тому постає питання про теоретичну та практичну обґрунтованість наведеної пропозиції. Залучення для проведення виконавчих дій працівників поліції здійснюється за вмотивованою постановою виконавця, яка надсилається керівнику територіального органу поліції за місцем проведення виконавчої дії (абзац другий частини четвертої статті 18 Закону України «Про виконавче провадження», пункт 2 розділу II Інструкції з організації примусового виконання рішень). Визначення в законодавстві саме постанови виконавця як підстави залучення працівників поліції до участі у здійсненні виконання рішень заслуговує на увагу в тому контексті, що подеколи не виконавець, а суд санкціонує вчинення певних виконавчих дій чи можливості подальшого вчинення певних виконавчих дій (наприклад, суд санкціонує розшук боржника-фізичної особи, дитини, суд санк-

ціонує привід боржника. При цьому, як видається, сам по собі привід не є виконавчою дією, а є необхідною передумовою вчинення в подальшому виконавцем виконавчих дій після фактичного приводу боржника-фізичної особи до виконавця.). Тому в цьому аспекті виникає питання: якщо наявна ухвала суду про розшук боржника-фізичної особи чи дитини або привід боржника, то чи повинен виконавець виносити ще й постанову про залучення працівників поліції? Судова практика свідчить, що досить часто відповідні ухвали суди надсилають безпосередньо до органів поліції [2], [3], [4], [5] для виконання (тобто безпосереднього розшуку, приводу). Враховуючи наведене, а також обов'язковість і виконуваність судових рішень, що набрали законної сили (стаття 14 ЦПК України), можна узагальнити, що органи поліції мають виконати відповідні ухвали безпосередньо, без потреби винесення виконавцем ще й постанови про залучення працівників поліції. В інших випадках необхідності залучення виконавцем працівників поліції до вчинення виконавчих дій обов'язковим є винесення виконавцем відповідної постанови.

Тепер варто розглянути конкретні випадки взаємодії виконавців та працівників поліції у виконавчому провадженні.

1. Така взаємодія має місце у разі примусового входження виконавця до житла чи іншого володіння фізичної особи, на земельні ділянки, до житлових та інших приміщень боржника-фізичної особи, особи, в якій перебуває майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові від інших осіб, проведенні в них огляду, у разі потреби примусового відкриття їх виконавцем, опечатування таких приміщень, арешту, опечатування та вилучення належного боржникові майна, яке там перебуває та на яке згідно із законом можливо звернути стягнення (підпункт четвертий частини третьої статті 18 Закону України «Про виконавче провадження», підпункт 2.1. Інструкції про порядок взаємодії органів внутрішніх справ України та органів державної виконавчої служби при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб), затвердженої спільним Наказом Міністерства внутрішніх справ України та Міністерства юстиції України від 25.06.2002 № 607/56/5 (далі – Інструкція про порядок взаємодії)). Однак варто зауважити, що формулювання «із залученням працівників поліції» вжито всередині приписів підпункту четвертого частини третьої статті 18 Закону України «Про виконавче провадження», тому виникає логічне питання: присутність працівників поліції необхідна тільки під час входження (проникнення) виконавця

у відповідні приміщення, чи їхня присутність обов'язкова і під час входження (проникнення) виконавця у відповідні приміщення і здійснення виконавцем опису, арешту майна, що є у таких приміщеннях, після входження у такі приміщення виконавця і під час опечаткування відповідних приміщень виконавцем? Враховуючи цілі залучення працівників поліції до вчинення виконавчих дій, які зазначались вище, видається обґрунтованою участь працівників поліції як під час входження (проникнення) виконавця до житла чи іншого володіння фізичної особи, на земельні ділянки, до житлових та інших приміщень боржника-фізичної особи, особи, в якій перебуває майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові від інших осіб, так і під час примусового відкриття їх виконавцем, проведення в них огляду, опису та арешту наявного в них майна, його вилучення, опечаткування таких приміщень. Приписи підпункту 2.1. Інструкції про порядок взаємодії передбачають можливість залучення державним виконавцем працівників органів внутрішніх справ до проведення виконавчих дій у процесі виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) щодо примусового входження до житла чи іншого володіння боржника-фізичної особи за рішенням суду у разі відмови державному виконавцю у добровільному допуску до них. А ось приписи підпункту четвертого частини третьої статті 18 Закону України «Про виконавче провадження» не містять як умову залучення працівників органів внутрішніх справ до виконавчого провадження «відмову державному виконавцю у добровільному допуску». Як видається, пріоритет має бути наданий саме положенням Закону України «Про виконавче провадження» як НПА вищої юридичної сили. Крім того, не можна не помітити, що Інструкція про порядок взаємодії не приведена у відповідність до нової редакції Закону України «Про виконавче провадження» (наприклад, положення даної Інструкції про порядок взаємодії регулюють питання взаємодії органів внутрішніх справ України та органів ДВС при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб), а стосовно приватних виконавців у ній не йдеться взагалі; положення підпункту 4.1. Інструкції про порядок взаємодії передбачають, що привід боржника через органи внутрішніх справ здійснюється за постановою державного виконавця, яка затверджується в установленому порядку і скріплюється печаткою. Однак питання приводу боржника, згідно з положеннями статті 375 ЦПК України, вирішується судом. Отже, саме відповідна ухвала суду є підставою для приводу боржника).

Приписи підпункту 2.1. Інструкції про порядок взаємодії підставою залучення органів внутрішніх справ до участі у виконавчому провадженні визначають також і під час примусового входження до приміщень та сховищ боржників-юридичних осіб у разі відмови державному виконавцю у добровільному допуску до них. У цьому контексті варто зауважити, що згідно з підпунктом п'ятим частини третьої статті 18 Закону України «Про виконавче провадження» виконавець під час здійснення виконавчого провадження має право безперешкодно входити на земельні ділянки, до приміщень, сховищ, іншого володіння боржника-юридичної особи, проводити їх огляд, примусово відкривати та опечатувати їх. Судового санкціонування таких дій закон не вимагає (з чим погоджується і судова практика [6]).

2. Взаємодія виконавців та працівників поліції має місце у процесі здійснення примусового виселення, примусового вселення. Згідно з приписами частини четвертої статті 66 Закону України «Про виконавче провадження», примусове виселення здійснюється у присутності понятих за участю працівників поліції. Аналогічні положення містить підпункт 6 розділу IX Інструкції з організації примусового виконання рішень, підпункт 2.1. Інструкції про порядок взаємодії. При цьому норми частини першої статті 66 Закону України «Про виконавче провадження» пов'язують початок саме примусового виконання рішення про виселення з невиконанням рішення боржником самостійно у строк, визначений частиною шостою статті 26 наведеного НПА. Даний вид виконавчого провадження відрізняється значною емоційною напруженістю, оскільки порушується звичний порядок життя боржника [7, с. 715]. Тому вкрай необхідним є забезпечення працівниками поліції порядку і безпеки, вжиття ними заходів з усунення загроз життю та здоров'ю виконавців, фізичних осіб, що можуть виникати під час проведення виконавчих дій із примусового виселення.

У контексті примусового вселення ситуація дещо складніша, що пов'язано з взаємно суперечливими положеннями статті 67 Закону України «Про виконавче провадження». Так, приписи абзацу другого частини четвертої статті 67 Закону України «Про виконавче провадження» передбачають, що саме примусове вселення стягувача здійснюється у присутності понятих за участю працівників поліції. Однак початок саме примусового вселення норми статті 67 наведеного Закону України пов'язують із різними юридичними фактами. Зокрема, приписи частини першої статті 67 Закону України «Про виконавче

провадження» пов'язують початок саме примусового виконання рішення про вселення з невиконанням боржником рішення про вселення стягувача самостійно у строк, визначений частиною шостою статті 26 наведеного НПА (таким чином, юридичний факт, з яким закон пов'язує початок примусового виконання рішення про вселення, – бездіяльність боржника щодо виконання такого рішення). Приписи абзацу другої частини четвертої статті 67 згаданого вище Закону України передбачають, що у разі якщо боржник перешкоджає виконанню рішення про вселення стягувача, державний виконавець накладає на нього штраф та вживає заходів примусового виконання рішення, передбачених цим Законом (таким чином, юридичний факт, з яким закон пов'язує початок примусового виконання рішення про вселення, – дії боржника з перешкоджання виконанню рішення про вселення). Тому виникає питання: коли має бути розпочате примусове виконання рішення про вселення (а під час примусового виконання рішення про вселення, як уже зазначалось, мають бути присутні поняті та працівники поліції), якщо боржник і не виконує його самостійно, але й не чинить жодних перешкод виконанню? Як видається, вирішення даного питання лежить у площині визначення поняття «примусове вселення» – забезпечення державним виконавцем безперешкодного входження стягувача у приміщення, зазначене у виконавчому документі, та його проживання (перебування) в ньому (частина друга статті 67 Закону України «Про виконавче провадження»). Відповідно, виявивши, що рішення про вселення самостійно не виконано боржником (як видається, державний виконавець може це перевірити шляхом виклику до себе для дачі пояснень боржника, стягувача – це корелюється з його правом, передбаченим підпунктом чотирнадцятим частини третьої статті 18 наведеного НПА; крім того, приписи частини четвертої статті 19 наведеного вище НПА зобов'язують сторони повідомити виконавця про виконання рішення боржником самостійно) у строк, визначений частиною шостою статті 26 Закону України «Про виконавче провадження», державний виконавець має розпочати його примусове виконання (тобто із залученням понятих, працівників поліції). У цьому аспекті вважаємо слушною тезу С. Я. Фурси та інших учених-юристів, які пропонують разом із письмовим повідомленням боржника і стягувача (ч. 4) повідомляти орган внутрішніх справ про необхідність відрядження працівників для забезпечення порядку під час виконання рішення про вселення [7, с. 724].

3. Працівники поліції безпосередньо виконують ухвали судів про привід боржника, розшук боржника або дитини у виконавчому провадженні. Вище вже було розглянуто аспект даного питання стосовно відсутності необхідності виносити виконавцем окремої постанови про залучення працівників поліції для безпосереднього здійснення такого приводу, розшуку, адже в цьому разі підстава здійснення приводу й розшуку – це відповідна ухвала суду; стосовно потреби приведення у відповідність до Закону України «Про виконавче провадження» Інструкції про взаємодію. Приписи підпункту чотирнадцятого частини третьої статті 18 Закону України «Про виконавче провадження» передбачають право виконавця звертатися до суду щодо застосування до боржника, який без поважних причин не з'явився за викликом виконавця, приводу. У судових рішеннях нерідко зазначається, що привід за своєю правовою природою є заходом процесуального примусу, що полягає у затриманні і примусовому доставленні особи задля забезпечення її участі у провадженні у разі, якщо ця особа було належним чином викликано, але вона не з'явилася без поважних причин або без повідомлення про причини неприбуття [8], [9]. Суб'єктами доказування є учасники процесу, які мають передбачене цивільним процесуальним законодавством право приймати юридично значущі рішення, що впливають на предмет і межі доказування, а також на подання, дослідження й оцінку доказів [10, с. 18]. Враховуючи наведене, як видається, саме виконавець має доказати перед судом належне повідомлення боржника про потребу явки за викликом виконавця. Тут необхідно звернутися до питання вручення документів у виконавчому провадженні. На думку С. О. Якимчук, стосовно доступності й ефективності судового рішення важливою є процедура вручення документів виконавчого провадження. Вона може передбачати особисте їх вручення посадовцями, надсилання за допомогою поштового зв'язку, електронної пошти тощо [11, с. 301]. Варто зауважити, що положеннями статті 28 Закону України «Про виконавче провадження» передбачено надсилання документів виконавчого провадження, за загальним правилом, поштою, вручення їх під розписку відповідному суб'єкту (частини перша, п'ята статті 28 названого Закону України). Документи виконавчого провадження, надіслані каналами факсимільного зв'язку, електронною поштою або з використанням інших засобів зв'язку вважаються врученими за наявності належного підтвердження їх одержання адресатами. Наведене, вочевидь, пов'язане

з потребою документального фіксування отримання адресатами відповідних документів. О. О. Чумак, аналізуючи зарубіжний досвід правового регулювання окремих питань примусового виконання, зазначає, що повідомлення про початок виконавчого провадження та копія виконавчого листа, за правилами ЦПК Республіки Польща, вручаються боржнику одним із двох способів: 1) безпосередньо (судовий пристав вручає документи безпосередньо боржникові в руки, про що той підписує спеціальний акт про вручення); 2) через поштових операторів (у друкованій формі за вказаною адресою за допомогою поштового оператора) [12, с. 137]. Аналіз судової практики свідчить, що у разі доведеності належного повідомлення боржника про потребу з'явитись за викликом виконавця та неявки боржника за викликом без поважних причин суди задовольняють відповідні заяви виконавців про привід боржника (як приклад див. ухвали: [2], [8]), а за відсутності такого доведення – відмовляють у їх задоволенні (як приклади див. ухвали: [13], [14]).

Працівники поліції здійснюють фактичний розшук боржника, дитини за відповідними ухвалами суду, транспортних засобів боржників за постановами виконавців (частина третя статті 36 Закону України «Про виконавче провадження», розділ 3 Інструкції про взаємодію). Тимчасове затримання та зберігання поліцією на спеціальних майданчиках чи стоянках виявленого у результаті розшуку транспортного засобу боржника здійснюються відповідно до Порядку тимчасового затримання та зберігання транспортних засобів на спеціальних майданчиках і стоянках, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 17.12.2008 № 1102 (зокрема, тимчасове затримання транспортного засобу здійснюється також у разі виявлення транспортного засобу боржника, оголошеного в розшук відповідно до статті 36 Закону України «Про виконавче провадження»). Для доставлення транспортного засобу на спеціальний майданчик чи стоянку поліцейський викликає евакуатор через чергового відповідного територіального органу Національної поліції. Після прибуття евакуатора поліцейський у присутності двох свідків і представника підприємства, установи або організації, яким належить евакуатор, складає акт огляду та тимчасового затримання транспортного засобу. Про тимчасове затримання транспортного засобу боржника поліцейський письмово повідомляє державному виконавцю не пізніше наступного робочого дня з дня затримання із зазначенням місця зберігання транспортного засобу. Вилучення тимчасово затриманого

транспортного засобу боржника зі спеціального майданчика чи стоянки здійснюється державним виконавцем на підставі вимоги. Останнє, як видається, може бути необхідним у разі потреби подальшого використання транспортного засобу у виконавчих діях – наприклад, під час його оцінки, передачі на реалізацію). У контексті здійснення розшуку боржника-фізичної особи органами поліції варто звернути увагу на Порядок розшуку боржника-фізичної особи, затверджений Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 27.08.2008 № 408 (надалі – Порядок розшуку). Наведений Порядок розшуку не приведений у відповідність до положень Закону України «Про виконавче провадження» (наприклад, у ньому йдеться про розшук підрозділами ГРФО боржників за виконавчими документами про стягнення аліментів або про відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я або у зв'язку з утратою годувальника, – у разі відсутності відомостей про місце проживання (перебування)). Хоча положення чинної редакції Закону України «Про виконавче провадження» не містять переліку видів виконавчих проваджень, у яких можливе оголошення розшуку боржника-фізичної особи. Підпункт 1.2. Порядку розшуку передбачає, що цей Порядок розроблений відповідно до статей 78, 375 Цивільного процесуального кодексу України, статті 42 Закону України «Про виконавче провадження». Хоча в статті 42 чинної редакції Закону України «Про виконавче провадження» йдеться про кошти виконавчого провадження, а питання розшуків відображено в статті 36 цього НПА.).

Згідно з частиною першою статті 375 ЦПК України, розшук боржника або дитини, привід боржника оголошуються за місцем виконання рішення або за останнім відомим місцем проживання (перебування) боржника або дитини чи місцезнаходженням їхнього майна, або за місцем проживання (перебування) стягувача. Наведені обставини мають бути доказані виконавцем, який звертається до суду для вирішення даного питання. Як свідчить судова практика, засобами доказування наведених обставин можуть бути: довідки про місце проживання, акти виконавця за результатами виходу за місцем проживання тощо [5], [15]. Однак нинішній стрімкий розвиток інформаційних технологій, інформатизації зумовлює постановку питання щодо можливості отримання інформації в мережі Інтернет (наприклад, зі сторінок у соціальних мережах) для її використання як доказової. У цьому аспекті цікаво ставить питання А. Каламайко: оскільки законодавство визначає підставою звільнення від до-

казування фактів їх загальновідомість, то чи можна вважати факти, відомості про які розміщено в Інтернеті, загальновідомими в процесуальному сенсі [16, с. 119]? Наведений автор робить цікаве узагальнення: загальновідомі обставини – це обставини, відомі широкому колу осіб, відомості про які можуть бути отримані із загальнодоступних та надійних джерел. Різновидом таких загальнодоступних та надійних джерел можуть бути і веб-сайти. У такому разі інформацію з мережі Інтернет, поряд із фіксацією адреси сторінки із зазначенням останньої дати перегляду, необхідно роздрукувати та зберегти в електронному та паперовому вигляді для залучення до матеріалів справи [16, с. 119]. Однак при цьому варто зауважити, що в контексті частини другої статті 61 ЦПК України (обставини, визнані судом загальновідомими, не потребують доказування) не всі загальновідомі обставини не потребують доказування, а лише ті, що визнані загальновідомими судом. Відповідно, дані, отримані з мережі Інтернет (наприклад, зі сторінок боржника в соціальних мережах, його веб-сайтів тощо), за умови, що вони належним чином зафіксовані, можуть бути використані під час розгляду судом питання про розшук боржника, дитини, привід у виконавчому провадженні.

Висновки

З огляду на вищезазначене, можна дійти висновків, що ефективна взаємодія виконавців та працівників поліції у процесі примусового виконання рішень судів та інших органів багато в чому залежить від належного нормативно-правового регулювання такої взаємодії. Тому необхідним та доцільним є приведення у відповідність до положень Закону України «Про виконавче провадження» Інструкції про порядок взаємодії органів внутрішніх справ України та органів державної виконавчої служби при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб), затвердженої спільним Наказом Міністерства внутрішніх справ України та Міністерства юстиції України від 25.06.2002 № 607/56/5 та Порядку розшуку боржника-фізичної особи, затвердженого Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 27.08.2008 № 408. У разі необхідності, під час вирішення питань про оголошення розшуку боржників, дітей, приводу у виконавчому провадженні можуть бути використані дані мережі Інтернет за умови, що вони (дані) належним чином зафіксовані. Ухвали судів про оголошення розшуку боржників, дітей, приводу у виконавчому провадженні органи поліції мають виконувати безпосередньо (без

необхідності винесення виконавцем ще й постанови про залучення працівників поліції). В інших випадках необхідності залучення виконавцем працівників поліції до вчинення виконавчих дій обов'язковим є винесення виконавцем відповідної постанови.

Список використаних джерел:

1. Голуб М. В. Взаємодія органів внутрішніх справ та державної виконавчої служби під час проведення масових заходів / М. В. Голуб // Форум права. – 2014. – № 4. – С. 84–88. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/jpdf/FP_index.htm_2014_4_17.pdf.
2. Ухвала Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області від 23.12.2016 у справі № 495/9862/16-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63822579>
3. Ухвала Автозаводського районного суду м. Кременчука Полтавської області від 09.12.2016 у справі № 524/8836/15-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63381371>
4. Ухвала Петрівського районного суду Кіровоградської області від 16.01.2017 у справі № 400/839/15-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63381371>
5. Ухвала Гайсинського районного суду Вінницької області від 13.01.2017 у справі № 144/425/13-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/64033799>
6. Ухвала Городенківського районного суду Івано-Франківської області від 10.11.2016 у справі № 342/1116/16-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/62694218>
7. Фурса С. Я. Закони України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»: науково-практичний коментар / [С. Я. Фурса, Є. І. Фурса, С. В. Щербак] ; за заг. ред. С. Я. Фурси ; Центр правових досліджень. – Київ : Фурса С. Я. : КНТ, 2008. – 1172 с.
8. Ухвала Яготинського районного суду Київської області від 21.12.2016 у справі № 382/2331/14-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63590694>
9. Ухвала Центрального районного суду м. Миколаєва від 03.01.2017 у справі № 490/12/17 : Єдиний державний реєстр судових рішень. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63912859>
10. Фартушок Н. Б. Тягар доказування в цивільному судочинстві: порівняльно-правове дослідження : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Цивільне право та цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Фартушок Назар Богданович ; НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького. – Київ, 2016. – 20 с.
11. Якимчук С. О. Ефективність виконання судових рішень / С. О. Якимчук // Проблеми за-

конності : зб. наук. пр. / відп. ред. В. Я. Тацій. – Х.: Нац. ун-т «ЮАУ ім. Я. Мудрого», 2012. – Вип. 120. – С. 296–305.

12. Чумак О. О. Зарубіжний досвід правового регулювання окремих питань примусового виконання рішень юрисдикційних органів / О. О. Чумак // Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. – 2016. – № 4. – С. 136–140.

13. Ухвала Саксаганського районного суду м. Кривого Рогу Дніпропетровської області від 22.12.2016 у справі № 214/3752/14-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63617255>

14. Ухвала Червоноградського міського суду Львівської області від 23.12.2016 у справі № 459/3437/16-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63742697>

15. Ухвала Червоноградського міського суду Львівської області від 03.01.2017 у справі № 459/158/16-ц : Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63918323> – Заголовок з екрана. – 19.01.2017.

16. Каламайко А. Мережа Інтернет як джерело доказової інформації в цивільному процесі / А. Каламайко // Юридична Україна. – 2015. – № 4–5 (148–149). – С. 118–123.

В статье рассмотрены основные направления взаимодействия исполнителей и работников полиции при принудительном исполнении решений судов и иных органов (должностных лиц) сквозь призму его нормативно-правового регулирования и судебной практики в соответственных делах.

Ключевые слова: исполнитель, работник полиции, принудительное исполнение, исполнительное производство.

Basic directions of coordination between executors and policemen that takes place during the compulsory execution of the decisions of courts and other bodies (officials) have been considered in the article. It has been done through normative regulation of its coordination and judicial practice in respective cases.

Key words: executor, policemen, compulsory execution, executive process.

